

Schouder eronder op het Mak

De Indische Buurt is de laatste jaren populair geworden. Maar dat betreft vooral het westelijke deel. Zo heeft het Makassarplein nog steeds veel 'kwetsbare' bewoners. Hun burens gaan er wat aan doen.

tekst JOOST ZONNEVELD foto JEAN-PIERRE JANS

Terwijl een kind uit het raam hangt van het laatste nog bewoonde appartement van een woonblok aan het Makassarplein, is een groepje mannen bezig ramen dicht te spijkeren met grote houten platen. Het plein biedt daardoor een nog troostelozer aanblik dan het de afgelopen jaren al had. Uit enquêtes blijkt steevast dat het onveiligheidsgevoel daar tot de hoogste van de stad behoort en het is dan ook niet verrassend dat het zes jaar geleden de eerste plek in de Indische Buurt was waar camera's kwamen. "Dat plein is ons al lange tijd een doorn in het oog," zegt stadsdeelbestuurder Nevin Özütoğ, die zowel openbare ruimte als wijk-aanpak in haar portefeuille heeft. "Je ziet dat daar veel kwetsbare bewoners bij elkaar wonen. De werkloosheid is hoog, veel mensen leven op een sociaal minimum, de schooluitval is hoog en dan zijn er ook de drugs- en alcoholproblemen."

Daar komt nog eens bij dat het plein zelf – midden jaren negentig overigens met kinderspraak ingericht – niet meer voldoet aan de eisen van deze tijd. "Er wordt best veel gespeeld, maar kinderen missen een schommel, een glijbaan en een hut om in te spelen," zegt Feye van Olden, die onderzoek deed naar het gebruik van het plein. "Verschillende groepen spelen, sporten en hangen op het plein, maar dat gaat niet altijd goed samen. Kinderen klagen over afval en braaksel in de speeltuin. Het doet je wel wat als je kinderen hoort zeggen dat zij geen junks in hun buurt willen hebben."

Het plein heeft al jaren de speciale aandacht van Johan Schutte, de buurtregisseur, die binnenkort na zes jaar Indische Buurt naar West vertrekt. "In de omgeving zijn niet alleen veel instellingen waar mensen met verslavingsproblemen komen, maar ook scholen waar kwetsbare jongeren op zitten."

Niet onbelangrijk is dat de twee

coffeeshops in de Niasstraat – waarvan één direct aan het plein – vanuit de wijde omgeving jongeren trekken die wiet komen halen. Schutte: "Uit de Bijlmer, maar ook uit Almere komen ze hiernaartoe. Dat leidt tot veel verkeer en gehang in dit buurtje, dat daar eigenlijk niet op berekend is. Kinderen uit de buurt kunnen verkeerd gedrag gemakkelijk overnemen als zij hun vader, nicht of broer de coffeeshop in zien gaan."

Om de verkeersproblemen binnen de perken te houden heeft Silvio Walter, eigenaar van coffeeshop The Stud, een verkeersregelaar in dienst genomen. Hij begrijpt ook dat het plein niet berekend is op al zijn klanten. "Ik wil ook best meewerken met een verhuizing naar een andere plek, waar niemand last van ons heeft." Walter, opgegroeid in de Indische Buurt, zit al sinds 1982 met zijn goedlopende bedrijf aan het plein. "De maatschappij is ook veranderd. Een coffeeshop

naast een plein waar kinderen spelen, vindt de politiek ook maar lastig." Walter heeft een paar jaar geleden al voorgesteld bijvoorbeeld naar het Zeeburgereiland te verhuizen. "Als we daar langs de weg zitten, heeft niemand last van ons en zijn we goed bereikbaar. Op het moment dat die wijk daar gebouwd wordt, zouden we kunnen opschuiven richting Noord. Het probleem is alleen dat niemand een beslissing neemt."

Het woningblok waar The Stud in zit, is van Eigen Haard. Die woningbouwvereniging is onlangs begonnen met de voorbereidingen van de

'Die jongens moet je niet weggagen, maar een plek geven'

Leren meedoen

Feye van Olden is drie jaar geleden in de buurt komen wonen. "Ik zat daarvoor in Afrika en vroeg een vriend naar een huis te zoeken. Het werd een woning in de buurt van het Makassarplein. Dat leek mij prima, maar de eerste keer dat ik daar kwam, werd meteen mijn fiets gejat."

Het was een eerste aanleiding om zich in te zetten voor de buurt. "Als je 's avonds over het Makassarplein loopt, is het donker en staan er vaak wat jongens met capuchons. In het begin is dat bedreigend, later wen je er eigenlijk aan. Het punt is dat mensen elkaar niet durven aanspreken. Om daar verandering in aan te brengen, moet je elkaar kennen en samen iets doen. Een tijdje geleden stonden we tijdens een buurtactiviteit met een groepje bewoners met ballonnen en koffie op het plein en ik voelde meteen dat we invloed hadden op de sfeer in de omgeving."

Van Olden is één van de actieve bewoners die met medewerkers van woningcorporaties, welzijnsorganisaties en het stadsdeel sinds enige tijd samenwerken in de zogenoemde Makassarplein Community. "Het zijn allemaal mensen die de buurt graag vooruit willen helpen en meedenken over de toekomst van het plein," zegt Van Olden.

Toch is de betrokkenheid van omwonenden nog beperkt. "Uit het onderzoek naar de ervaringen en wensen over het plein blijkt dat omwonenden vaak wel samen aan hun buurt willen werken maar dat ze niet altijd zo goed weten hoe ze dat moeten doen. Daarom beginnen we met het project de Makkie." Dat moet een ruilmiddel worden waarmee bewoners elkaar kunnen helpen met het invullen van de belastingaangifte, een fietsreparatie of oppas. Ook kunnen zij Makkies verzilveren voor een 'cadeautje' bij lokale winkeliers en publieke dienstverleners, bijvoorbeeld het zwembad, een bioscoop of de bibliotheek.

Van Olden is bezig zowel een marktplaats op het plein als een digitaal betaalplatform op te zetten. "Wij hopen dat bewoners net dat extra zetje krijgen om iets voor hun eigen buurt te doen als ze daarvoor beloofd worden."

Een fleurig muurtje voor dichtgetimmerde ramen van een renovatieblok; het Makassarplein heeft zowel problemen als mogelijkheden